

Засновник –
Верховна Рада України

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО

Редакційна колегія:

Віктор КОРНІЮК,
Лариса СЕВЕРЕНЧУК, Юрій АРТЕМЕНКО,
Олександр БАНДУРКА, Іван БОКИЙ,
Степан ГАВРИШ, Віктор ГРАБ,
Юлія ЮФФЕ, Віктор КИРИЛЛОВ,
Олександр КОПИЛЕНКО, Анатолій МАТВІЄНКО,
Павло МАТВІЄНКО, Анатолій МАЦЮК,
Микола МЕЛЬНИК, Борис ОЛІЙНИК,
Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СЕЛІВАНОВ,
Лесь (Леонід) ТАНОЮК, Віктор ТАРАН (Терен)

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО – 235-81-55

Прймальня – 235-79-58

Заступник головного редактора – завідувач
відділу з висвітлення питань місцевого
самоврядування та регіональної політики
Віктор КОРНІЮК – 272-46-30

Відповідальний секретар

Лариса СЕВЕРЕНЧУК – 235-79-53

Головний бухгалтер **Ірина КИСІЛЬ** – 235-79-58
Відділ з висвітлення питань парламентської
діяльності:

Микола БІЛОКОПИТОВ – 234-67-78,

Олексій СИЩУК 235-79-52,

Юлія ЦИРФА – 234-67-78

Відділ соціально-економічної політики
та правового забезпечення:

Юрій ПОТАШНИЙ – 235-81-56,

Світлана ФІЛОНЕНКО – 234-67-78

Відділ гуманітарної політики:

Завідувач **Ольга КЛЕЙМЕНОВА** – 235-79-52,

Лучія ПУЗИКОВА, **Лариса МАРЧУК**,

Євген ТИЩУК

Літературні редактори: **Олена ЧОПОВСЬКА**,

Валентина НЕСЛУЖЕНКО – 235-79-60,

Наталка СЕМІВОЛОС – 235-79-53

Реклама та передплата:

Віра ПРАВИНА – 272-46-23

Дизайн – **Ольга ПРОКОПЧУК** – 235-81-56

Верстка – **Наталія КОВАЛЕНКО** – 235-81-56,

Наталія РЕПЕЦЬКА – 235-79-60

Підтримка сайту –

Євген СИНЕЛЬНИКОВ – 235-79-60,

Олексій ЛОЗИНСЬКИЙ, **Діана ТОКОВЕНКО**

04053, Київ-53,

пров. Несторівський, 4

E-mail: mail@viche.info

E-mail: viche@rada.gov.ua

www.viche.info

Підготовку та випуск у світ журналу «Віче»
за дорученням засновника здійснює редакція.
© Віче, 2011.

Свідчення про державну реєстрацію друкованого
засобу масової інформації КВ № 570 від 05.04.1994.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

І залишає за собою право на редагування,
опублікування наданих авторами творів та сплату
авторського гонорару. Рукописи не рецензуються
і не повертаються.

При передруку посилання на «Віче» обов'язкове.

Відповідальність за зміст і достовірність
реklamних оголошень несуть рекламодавці.

«R» – матеріали, які друкуються на правах реклами

Підписано до друку 9.02.2011.

Формат 60x84/8.

Папір крейдований.

Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 9,3.

Зам. № 66. Тираж 3500 прим.

Ціна договірної.

Набрано і зверстано на комп'ютерному

комплексі редакції журналу «Віче».

Надруковано з готового оригіналу макета

у ТОВ «Інтертехнологія Принт»

03680, м. Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Свідчення про державну реєстрацію

№ 250290 від 10.06.2009 р.

Журнал «Віче» читають у Верховній Раді та її
комітетах, адміністрації Президента України,
Кабінеті Міністрів України, Держтелерадіо. Він
також надходить до бібліотек Конгресу США та
Ради Європи, до Книжкової палати України,
Національної бібліотеки України імені В. Вер-
надського, Національної парламентської, Держ-
авної науково-технічної, Державної бібліо-
теки для юнацтва, Державної науково-педаго-
гічної, Центральної імені М. Островського.

Передплатний індекс – 74254.

Інтригуєча і притягальна сила аркушів

Дмитро Горіна

Лариса МАРЧУК
(Львів)

**Народитися у Львові в сім'ї художників і не бути художником
неможливо. Так вважає молодий митець Дмитро ГОРІН.**

Адже в сім'ї Горіних завжди па-
нувала творча атмосфера. Навіть
побутові справи, розмаїті пробле-
ми батьки розв'язували, оминаю-
чи стереотипи, штампи, різні кліше,
які диктувало тогочасне суспільство.
Коли підростав малий Дмитро, а
це початок 1980-х років, його бать-
ки тільки ставали на ноги. Батько
– Ігор Горін, тепер відомий худож-
ник, працював архітектором, мама
творила гобелени, а він малим усім
цим дихав, серед цього зростав,
формував свої смаки й уподобан-
ня. То було особливе середовище,
де постійно народжувалася чергова
нова ідея чи думка, відтак у дитячій
підсвідомості закарбувалося те, що у
зрілому віці мало реалізуватися. Так
воно й сталося. І вже пізніше, коли
Дмитро навчався на архітектурному,
цікавився історією міста майстрів –
ренесансного Львова, враз сплигло
у свідомості та утвердилося пере-
конання, що він тут уже був і жив
в епоху середньовіччя. Бо саме об-
рази з того часу творив його бать-
ко в живописі, графіці, у проектах
інтер'єрів сучасних кам'яниць, а
мати за старим дерев'яним верста-
том ткала веселку кольорів епохи
Відродження, а також була бере-
гинею цього творчого домашнього
вогнища.

Родина Горіних не завжди жила
у Львові, але, хоч би куди вони ви-
їздили, містичний дух міста Лева за-
вжди був у їхніх серцях. Адже Львів
– невичерпне життєдайне джерело
творчості. Бо в молекулі простору
Львова назавжди залишилися духо-
вні надбання цілих поколінь реміс-
ничих цехів, які створили для на-
щадків це прекрасне місто. А люд-
ство вже переконалося: як добре,
так і погане, ніщо безслідно не зни-
кає. І якщо митець у пошуку пре-
красного, то Бог посилає йому на-
тхнення, котре спрямовує його сві-
домість у ті простори творчої енергії,
де він черпає духовні надбання мит-
ців далекого минулого. І все це ба-
гатство образів, емоцій, знань ху-
дожник Дмитро Горін ретельно ви-
мальовує на папері. Так з'являються
риби, котрі символізують очищення
та надію на спасіння душі, птахи на
коліщатках, котрі не можуть злетіти,
таємниче дерево пізнання добра й
зла – чимало такого, що довго мож-
на розглядати, дивуючись розмаїттю
народжених уявою митця алегорій.
Усе це спонукає до роздумів і осми-
слення навколишнього світу, соціуму,
в якому живе художник.

Відомий мистецтвознавець
Тетяна Чуйко, аналізуючи мис-
тецький доробок Дмитра Горіна,

наголошує на самобутності його «аркушів» – так вона називає роботи художника.

«Дмитрові креативні пошуки інспіровані школою батька, проте він не наслідує, не «клонує». Він творить свої системи, де поезія інакомовлення часто є водночас якщо не присудом, то принаймні жорсткою констатацією духовного стану людства сьогодні. Лише генетично успадкована, вкодована, загострена поетичність світосприйняття спрямовує його на шлях м'якого, за етичними нормами їхнього «цеху», сюрреалізму. Парадоксальність графіки Дмитра Горіна – інтригуюча її притягальність – у лаконізмі й насиченості аркушів (сюжети – лаконічні, персонажі пропрацьовані густовізерунково), декоративності, поєднаній із пронизливо дошкульним смислом (для глядача, чутли-

вого до краси як духовного прояву). За рафінованості стилізованих візерунків, яка вже сама собою є приводом для замилювання, а «виплетення» нею лапідарних сюжетів – навіть етичним гурманством....

Аркуш «Час пити чай» засвідчує синтез укорінених в образну систему міфологем, знання пластів історії мистецтва з вишуканістю поетичного сприйняття світу, ледь замаскованою тонким шаром іронії. На мить майне в пам'яті щось гофманівське та й накрийється потужною лавою сонцепоклонництва, вітальності: стилізовані писанки лишаються знаками життя, воскресіння. Зі світового яйця виникає всесвіт. «Час пити чай» – то за Дмитром Горіним – час оновлюватися, воскресати. Адже й верхня половина яйця символізує небо».

Художник Дмитро Горін любить своє місто і ніколи надовго його не залишає. Хіба що їде в Карпати, щоб наповнити свої клітини життєдайною енергією свободи вибору, або влаштовує виставку десь за кордоном, щоб показати свої твори і знайти своїх шанувальників. Навіть після успішних виставкових «дефіле» у Дмитра Горіна не виникає бажання жити десь інде – а тільки у Львові. Бо саме це місто продовжує творити його сьогоднішнього, і це помітно відтворено в його роботах. Навіть зовні цей 35-річний художник схожий на городянина, зображених на графічних гравюрах епохи Ренесансу. Овальне обличчя, тихі сірі очі і довге русе волосся – бракує тільки рембрандтівського берета, якого він ніколи не носить. Бо має своє обличчя, свій образ – художника третього тисячоліття.

